

ת"פ 20840/04/15 - מדינת ישראל נגד ס' א' כ' (עוצר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

18 בפברואר 2016

ת"פ 20840-04-15 מדינת ישראל נ' א' כ' (עוצר)

לפני כבוד השופט דניאל בן טוליה

מדינת ישראל המאשימה

עו"י בא-כוחה עו"ד רומן זילברמן

נגד

ס' א' כ' (עוצר) - בעצמו

עו"י בא-כוחה עו"ד שחודה ابو מדיעם הנאשם

נגד

ונכח:

מתרגמןbihm"sh לשפה הערבית - מר חוסיין אלעביד

[פרוטוקול הושמטה]

ஜור-דין

הנאשם הורשע לאחר ניהול הנסיבות בעבירה של תקיפה בת-זוג, שתי עבירות של תקיפה סתם, שתי עבירות של איומים והכשלת שוטר. במסגרת הכרעת-הדין זוכה הנאשם מעבירה של הייזק לרכוש במאז.

על-פי האמור באישום הראשון, ביום 6.4.45 בשעות הבוקר הגע הנאשם אל ביתה של המתלוונת ביישוב ***** ושבה במאז את דלת הבית. לאחר מכן,פגש את המתלוונת סמוך לביתה ואימע עליה ועל בתה ס' בכר שאמר "**שאם ס' תלן בעיר ***** הוא ירצה אותה (את ס').**" בהמשך אמר למתלוונת לעזוב את הבית וכאשר עשתה כן אימע עליה שאם היא תיכנס לבית הוא יירוג אותה. בנוסף, תלף הנאשם את המתלוונת בכר שהחל להשליך לעברה אבני אשר פגעו בגבה. ביום 9.4.15, בסמוך לשעה 18:38 כאשר הגיעו השוטרים לאתר את הנאשם החל הנאשם להימלט מהשוטרים והתחבא מתחת לאסגורית (להלן: "**איירוע אפריל**").

על-פי האמור באישום השני, ביום 6.2.15, בשעות הבוקר תלף הנאשם את בתו ס' בכר שהכה אותה על ראשה וחנק אותה. הנאשם עשה זאת לאחר שחשב שבתו מקיימת יחסי מין עם גברים נוכח מיציאת תחובשות היגיניות בתיקה. בסמוך לכך בשעות הלילה הגיע הנאשם לחדרה של ס' עם פנס והציג לחדרה וכאשר הבחינה בו ס' שאללה לרצונו אימע עליה כי יחתוך לה את גרוןה (להלן: "**איירוע פברואר**"). זאת ועוד, במועדים נספחים שאינם ידועים תלף הנאשם שלא כדין את המתלוונת בכר שנרג להគזה. כתוצאה לכך ניסתה ס' לשלוח יד בנפשה על-ידי בליעת כדורים.

עמוד 1

טיעוני הצדדים

בא-כוחה המאשימה בטיעוני הכתובים לעונש הפנה לערכים המוגנים בהם פגע הנאשם, בכללם כבודן של המתלווננות, שלמות גוף ובטחון האיש. עוד הפנה לכך שמדובר באלימות נמשכת אשר יש בה כדי לפגוע בתא המשפט. בגין כל אלה עתר לקבוע באישום הראשון מתוך עונש הולם הנע בין 8 ל-18 חודשים מאסר בפועל, ואילו באישום השני מתוך הנע בין 14 ל-24 חודשים מאסר בפועל. בגדיר המשפט ביקש לחת משקל נכבד לעברו הפלילי הכלול הרשות בתחום האלימות, לרבות הרשעה בגין תקיפה של אשתו בגין תלוי ועומד נגדו מאסר מותנה בר-הפעלה. אליבא המאשימה אין לדבר על הליכי שיקום בגין יש לחזור מטה מתוך העונש הולם. הנאשם בחר לניה את הגנתו וזוכתו, אולם אין הוא זכאי לאוთה הקלה עונשית לה זכאים אלה שלקחו אחריות על מעשיהם. המתלווננות חשושות מפני הנאשם ועל-כן יש לקחת בחשבון גם שיקולי מניעה והרתעה.

בא-כוח הנאשם מנגד ביקש להקל עליו. לדבריו, מדובר בנאים שאינם צער, שעברו הפלילי אינם מכבד. מדובר במתלווננות אשר לא הקלו בהתנהלותן על קיומה של מערכת יחסים תקינה. מדובר במתלווננות בעלות אינטראס להוציא את הנאשם מביתו. אין מדובר בעבירות בדרגת הגבואה בכונן דא, ולא נגרמו כל חבלות למתלווננות. הענישה לעולם אינדיידואלית ואין לנסות ולמגר את תופעת האלימות במשפחה על גבו של הנאשם שהוא אדם דל. עוד ביקש להתחשב ברקע התרבותי ממנו בא הנאשם, אשר גם אם אין בו כדי להצדיק נקיית אלימות יש בו ללמד שהנאשם, מנוקודת ראותו, סבור שיש במעשהיו לפועל לטובת בתו המתלווננת. בנוגע למאסרים המותנים הרי שלנווך משכם, והיוותם מאותו גזר דין נכון ורואי שאליו יופעלו בחופף אחד לשני, ובחופף לכל עונש אחר שיושת על הנאשם.

דין והכרעה

כאשר אין מדובר בעבירה יחידה, שומה על בית המשפט לקבוע האם עסקין ב"airoot" אחד או במספר "airootim" נפרדים (ראה סעיף 40ג לחוק העונשין).

על פי מבחן "קשר הדוק", אשר נקבע ע"י כב' השופטת ד' ברק-ארץ (בדעת רוב) בעניין ג'אבר, כדי להכריע בסוגיה על בית המשפט להשתמש ב"ניסיון החיים", כך שעבירות שיש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע אחד. עוד נקבע שם, כי בריגל קשר זהה בין עבירות ימצא כאשר תהיה ביניהן סמיכות זמניות או כאשר הן תהיה חלק מאותה תכנית עברינית אף כאשר הן בוצעו לאורך תקופה זמן שאינה קצרה. כך גם צוין, כי מבחן "קשר הדוק" אינו מבנן קשיים ועתידי להתפתח ממקורה למקורה (עוד בעניין מבחן "קשר הדוק" אשר אומץ בעניין אחמד בני ג'אבר, ראו ע"פ 2519/14 **ענד אבו קויאן נגד מדינת ישראל**, ע"פ 4316/13 **מדינת ישראל נגד רמי ח'ג'אמה ואח'**; רעו ע"פ 4760/14 **אדווארד קיסלמן ואח' נגד מדינת ישראל**, (פורסמו במאגרים המשפטיים)).

ישום מבחן זה לתיק שבפני, מביא את בית המשפט לקבוע מתוך אחד עבור מכלול מעשיו של הנאשם. מסקנה זו מבוססת בין היתר בכך כך שבשני המקרים התנהלותו של הנאשם, חרף השונות בנסיבות, נעשתה עקב התנהלהותה של בתו ס' שהינה לצנינים בעניין. כך ר' באישום הראשון האיום המושמעים באזוניה של נ' מופנים כלפי ס' על רקע רצונה של זו האחורה לנסוע לעיר *****, ואילו באישום השני המעשים בוצעו על רקע חדש של הנאשם שס' מקיימת יחסינו עם גבריהם. הדברהר במעשים שבוצעו בביתו של הנאשם ובקרבתו. מדובר במעשים שבוצעו כחלק מכלול מערכת היחסים הקלוקלת בין הנאשם לבין גרוותו ובתו. כך מנגד אין לדבר על מעשה אלימות אחד הבולט בחומרתו על-פני

רעהו, באופן שעל-פי מבחני היגיון והשכל הישר מצדיק קביעתו של מתחם נפרד.

ודוק, במקרים מסוימים הקביעה בדבר מתחם אחד או מספר מתחמים משמעותה בפועל לא אחת אינה כה גדולה, וזאת בשים לב לדברי בית המשפט העליון בע"פ 2519/14/2019 ענад אבו קיעאן נ' מדינת ישראלשם נקבע כי:

"**מקום שאירוע אחד כולל מספר 'מעשים' תקרת מתחם הענישה הפטונציאלית, תקבע לפי הנסיבות עוני המקרים בכל אחד מהמעשים, ודוק: הנסיבות עוני המקרים בכל אחד מהמעשים, מהוות את תקרת המתחם האפשרית אך אין משמעות הדבר, כי תקרה זו, תהווה בהכרח... ...את הרף העליון במתחם הענישה, שעליו להיקבע בתנוח לנسبות העניין הקונקרטיות.**"

לגוף של דברים, בעירה של תקיפה בת-זוג ותקיפה סתם פגע הנאשם בערכיהם מוגנים של כבוד האדם, שלמות התא המשפחה זכותן של המתлонנות לחימם בביטחון תוך הגנה על בריאותן ושלוחות נפשן.

בעירית האיים פגע הנאשם בערכיהם החברתיים של שלוחות נפשה, בטעונה וחירות פעולתה של המתлонנת. עבירת האיים نوعה לעורר את תחושת ביטחון, וזאת תוך ציפייה כי המאים ישנה החלטתו או דרך פעולה. בכך יש כדי לפגוע באוטונומיה הבחירה החופשית.

לא אחת עמד בית המשפט העליון על חומרתם הרבה הרבה האלים במשפחה, ועל הצורך להוציא רעה חולה זו מחברתנו. כך למשל פסקה כב' השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (11.10.2007):

"**מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכות האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישראלי ייחס אהבה, הרמונייה, וכבוד הדדי. הפרטה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלים במשפחה לתופעה העומדת בנגד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלים על פי רוב בידי חזק כלפי החלש. פערו הכוחות הם גדולים כshedover באלים כלפי קטנים או כלפי בת זוג; באלים במשפחה, נגשותם של קרבות העבירה למערכות המשטרתיות או למערכות הסיווע האחרות היא עניין מורכב וקשה, הטעון רגשות חזקים, שחדים ואיימה. הבושא, והרצון לשמר על שלמות המשפחה הופך לאחת את התלונה על אלימות המשפחה למלהך קשה וטעון. לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה בגין הזוג המכה, ותלוות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה. נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבות האלים שהם על פי רוב חרויים, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה.**"

בע"פ 669/12 **יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) (19.04.2012) ציין כב' השופט י' עמית כי:

"**קשה להلوم כי בישראל של המאה העשרים ואחת, עדין רווחת התופעה של אלימות במשפחה,**

ובמיוחד אלימות נגד בת זוג, مثل הייתה רכוש וקניינו של הבעל. כל זאת, תוך ניצול פער כוחות פיזיים, לעיתים תוך ניצול תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג, ותוך ניצול העובדה שהדברים מתרחשים בין כתלי הבית כהם סמויים מן העין. התופעה מעוררת שאט נפש וסילדה, והענישה בעבירות אלה צריכה לשקף את המימד המחייב של עבירות אלימות במשפחה, תוך הכרה בעויל ובזק הנפשי או הפיזי שנגרם לבת הזוג ובפגיעה בככודה".

בדומה לעבירות רבות בקודקס הפלילי, ניתן למצוא מושעת רחבה ביותר של עונשים הנגזרים על נאיםים בביצוע עבירות אלימות במשפחה החל מעונשים צפויים פנוי עתיד וכלה בעונשים המגיעים לכדי שנה וחצי ואף שנתיים. לצד האמור לעיל, בבחינת "הסדרה המרכזית" של הפסיכיקה הנוגגת עולה כי מדיניות הענישה הנוגה במקרים בהם הנאים הורשו בביצוע מעשים דומים לאלו שביצע הנאשם, נעה בין מספר חרודי מאסר בפועל לבין מאסר בפועל לתקופה של עד שנת מאסר. על דרך הכלל, בתי המשפט נתונים דעתם לשאלת האם נעשה שימוש בנשך חמ או קר, האם התקיפה בוצעה בצוותא חדא, תזרות מעשה התקיפה, עצמתה, תוצאות התקיפה, גילאי הקורבנות, וכן יתר נסיבות ביצוע העבירה. ביחס לכך, בין היתר: ברע"פ 12/8323 **שוקרון נ' מדינת ישראל** ברע"פ 6821/08 **מדינת ישראל** נ' פלוני (18.8.08), בת"פ (מחוזי ב"ש) 37624-3-May נ' ד מ, (28/10/2014); בת"פ (רשל"צ) 13-26002-02-May נ' פלוני (5.6.14).

בבחינת מידת הפגיעה של הנאשם בערכיהם המוגנים ולחומרה, תיליך בחשבון העובדה כי אין מדובר באליםות חד-פעמית אלא כזו המופנית באישום השני כלפיתו של הנאשם, ואילו באישום הראשון כלפיו בת-זוגו. הדברו באליםות שגם אם אינה נמצאת במדד הגובה בוודאי שהיא נמצאת במדד הנמוך. באישום השני מדובר בהاكتה של המתлонנת על-ידי חנייתה, ואילו באישום הראשון מדובר בהשלכת אבנים לעברה של נ'. ככל אחד מהמרקם נלו' למשיו של הנאשם אמריות מסוימות. הדברו באירועים מילוליים קשים, בכללם אמרה לפיה ירצה את ס', ובמקרה الآخر שיחזור לה את הגרון. גם אם בפועל לא נגרמו חבלות למחלונות הרי שבבחינת פוטנציאל הנזק השלכת ابن לעברו של אדם יכול ותbia לתוצאות קשות, ואף קשות ביותר.

ה הנאשם על-פי חומר הראיות מבצע את המפורט בכתב האישום נכון כך שש' אינה נוגגת על-פי קוד ההtanegot המצופה ממנו. בא-כח הנאשם אף בקש לראות בכר כנסיבה לקולא, שכן מנוקודת ראותו הסובייקטיבית, הנאשם מבקש להגן על ס'. טיעון זה אין בידי בית המשפט לקבל כלל ועיקר. כבר נקבע כי אלימות, לא כל שכן אלימות קשה, על רקע תרבותית ומגזרי, פסולה מכל וכל.

בעניין זה אפנה לע"פ 11/13 **פלוני נגד מדינת ישראל**, (3/12/2013) שם כב' השופט ג'ובראן דוחה את טענת ההגנה לפיה יש להקל בעונשו של המערער נכון העובדה שעלה מארץ אחרת בה **קיימות** נורמות תרבותיות אשר מתקבלות בעבירות בהן הורשע הנאשם:

"...כבר נקבע בבית משפט זה לא אחת כי אין לחת ביטוי במשפט הפלילי לטענה כי מעשה אלימות קשה נעשה על רקע תרבותי זה או אחר (ראו: ע"פ 10358/08 אזרגנה נ' מדינת ישראל, פסקה 8 **לחווות דעתך** (להלן: עניין אזרגנה)). בעניין אזרגנה דעתך בשאלות שמעלה "ההגנה התרבותית" בחברה רב-תרבותית וליברלית, בהקשר של "נקמת דם" ורצה "על רקע כבוד המשפטה". גם אם מעשיו של המערער שונים, הדברים שתכתבו שם יפים גם לענייננו".

יתירה מכך, מחומר הראיות אליו נחשף בית המשפט אין מדובר במילוי שלצד אחיזה בעמדות שמרניות נוקשות דואג לכל מחסורן של המתלוננות ומתקף כבן-זוג ואב לכל דבר עוניין. הלכה למעשה, אין מחלוקת שהנאשם כלל לא מעורה בחיהן, ואין בידו לסייע לא ברמה החומרית ולא ברמה הנפשית.

מעשיו של הנאשם מגלים בתוכם במובהק ריכב של השפה ופגיעה בכבודו של המתלוננות. מעשים אלו נתנו את אותותיהם בשתי המתלוננות, בפרט הדברים אמרוים לכך ששתייהן ביקשו לפגוע בנפשו ונטלו כדורים בכמות גדולה, דבר שהצריך טיפול רפואי.

מנגד ולקיים, תילוך בחשבון העובדה כי בפועל לא נגרמה לאף לא אחת מהמתלוננות חבלה. ככל שהדבר נוגע לעבירה של הפרעה לשוטר, זו מציה במדרג הנמוך ומתמצית בהימלטוו של הנאשם ללא נקיטת אלימות, התנגדות לمعצר או ביצועם של מעשים שיכל ויביאו לפגיעה בחקירה.

מכל המקבוץ לעיל, הנני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם נע בין 10 ל-30 חודשים מאסר בפועל.

בקביעות עונשו של הנאשם בגדרי המתחם ולחומרה תילוך בחשבון העובדה כי בכלל אין זו הסתבכותו הראשונה בפלילים, ובפרט בעבירות שעוניין אלימות במשפחה. לנאם חמש הרשעות קודמות. הרשעה מס' 3 משנת 2003 עניינה תקיפת קטן על-ידי אחראי הגורמת חבלה של ממש. במסגרת תיק זה נגזרה על הנאשם שנת מאסר בפועל לצד עונש צופה פני עתיד. בשנת 2006 הורשע הנאשם בגין שתי עבריות של איומים והזק לרכוש בمزיד, ואילו בשנת 2014 במסגרת ת"פ 14460-01-14 הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה סתם, איומים והפרת הוראה חוקית. יצוין כי בתיק זה מדובר היה בין היתר באוימים כלפי המתלוננת בתיק זה, נ' א' כ', ותקיפתה של ס' באמצעות ידיו. בגין תיק זה תלויים ועומדים נגד הנאשם שני מאסרים מותנים בני שישה ו-12 חודשים, שהינם בר-הפעלה. הנאשם מבצע את המיחס לו חודשים בודדים לאחר שהשתחרר ממאסרו בגין תיק זה.

נמצא כי הנאשם חוטא פעמיים בעבירות כלפי בת-זוגו וילדיו, וגם עונשי מאסר שחלקם ממושכים לא היה בהם כדי להרטיעו, לרבות מאסרים מותנים ממושכים. יש בכל אלה כדי לתת משקל לשיקולי הרתעת היחיד.

בתיק זה לא התבקש תסוקיר, ומשכך לא נפרשה כל התמונה הנוגעת לנסיבות חייו של הנאשם, המסוכנות הנשകפת ממנו ואפשרות שילובו בהליך טיפולו. בין בריך ובין בריך, בריך כי אין לדבר על הליך שיקומי אשר יצדיק חריגה מטה מתחם העונש ההולם אותו קבעתי.

ה הנאשם נהיל הוכחות ולא נטל אחריות על מעשיו. אין בכך כדי להחמיר עימו, יחד עם זאת בריך כי זה אינו זכאי לאוותה הנחה משמעותית לה זכאים כאלה שהוא, חסכו זמן שיפוטי יקר וכן חסכו את העדרתן של המתלוננות.

הפעלת המאסרים המותניים:

אין מחלוקת כי המאסרים המותניים שניתנו במסגרת ת"פ 54876-03-12 בני 5 ו-10 חודשים, חלים ענינו. הוайл והמדובר בשני מאסרים אשר ניתנו במסגרת אותו גזר דין הרוי שלכאורה עולה הבעיתיות עליה עמד בית המשפט העליון המשפט בע"פ 4517/04 **אחמד מסרואה נ' מדינת ישראל** (10.3.05) וכן ברע"פ 4935/12 **محمد עמאר נ' מדינת ישראל** (13.1.13).

בטיסואציה זו קבע כב' השופט א' לוי "כלל אכבע" לפיו: "צבירתם של עונשים מספר, תתאים בעיקר לטיסואציה שבה אין כל זיקה בין עבירות או כאשר חומרתן המופלגת של העבירות מחייבת כי העונשים ירצו במצטבר. ולמוקם שבו יש לראות בכמה עבירות ממשיכות למסכת עברינית אחת, כי אז הכל הוא כי העונשים בגנן יחפפו זה את זה".

בהתאם לכלל ובשים לב לכך שקיים זיקה בין העבירות אשר בוצעו מצאי לחשוף את המאסר המותנה הקצר במאסר הארוך. בשים לב לעונש שאשית על הנאשם בגין תיק זה בהצטיף ולאורכו של המאסר המותנה העונש צופה פניו העתיד יופעל באופן שחלקו יהיה בחופף וחלקו יהיה במצטבר.

סוף דבר

- מכל המקובל לעיל הנסי לגוזר על הנאשם את העונשים הבאים:
- .א. 16 חודשים מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו, 9.4.15;
 - .ב. מורה על הפעלת המאסרים המותניים בני 12 החודשים ושת החודשים מת"פ 14460-01-14 בחופף אחד לשני, ובאופן שלאחר חפיפתם שבעה חודשים מהם יהיו במצטבר לעונש המאסר האמור בסעיף א' לעיל, והיתרה בחופף. בסך-הכל יהיה על הנאשם לרצות 23 חודשים מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו, 9.4.15;
 - .ג. ארבעה חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחררו שלא יעבור עבירות אלימות מסווג עוון או עבירה של הפרעה לשוטר;
 - .ד. שמונה חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחררו שלא יעבור עבירה אלימות מסווג פשע.

זכות ערעור תוך 45 ימים לבית המשפט המחויז.

ניתן והודיע היום, ט' באדר א' התשע"ו, 18/2/2016, במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט